

1

Föléhajolt, melle előreleendült, illat szállt fel a hasa mentén, Darius fölemelte kissé a fejét, hogy lássa a köldökét: parányi kagyló, felül karimával; örült a látványnak, de ez csak az első fejezet, ami igazán érdekelte őt, az a folytatás volt: az alhas domborulata, a csokoládébarna szeméremszőrzet, de épp itt némi zavar támadt, fehér villódzást látott, ezzel egyidejűleg hangoskodás támadt odakint, többen voltak, legalább egy férfi és egy nő, beszéltek és nevettek, nem túl közel, egy szomszédos helyiségben, érthetetlen beszéd és nevetés, és ahogy éppen az imént határtalan öröm („Hát itt vagy!”) és szorongás („Ez mind csak álom, nem gondolhatod, különben vége.”) egyre forróbb hullámokkal árasztották el Darius Koppot, úgy csapott most föl benne a düh, ez volt a legforróbb, vad kalapálás támadt a fejében, kalapács egy fémlapon, pokoli és zabolázhatatlan: düh. Hogy jöttök ahhoz, hogy itt röhögjeteK, hiénák,

---

kik vagytok egyáltalán, mit műveltek itt, Juri, az isten verjen meg, te disznó! Már megint felhozott valakit, mikor szedhette föl, hiszen együtt érkeztünk, és akkor még nem volt velünk nő, megvárta, amíg elalszom, és akkor. Andreina és Monica, vad vörösesszőke fürtök, ők benne lennének, röfögte Juri Kopp nyakába. Csináld, amit akarsz, én akkor elmegyek egy szállodába. Juri nyála, mint dühöngő tűszúrások zápora Kopp bőrén. Éppen ideje lenne összeszedned magad, most komolyan. Én szedjem össze magam? Én szedjem össze magam? Szedd össze magad te! Majd mindjárt megkapod a magadét, átmegyek és beverem a pofádat! Te tehetsz mindenről! Boldog voltam és elégedett, amíg fel nem bukkantál! Nem, nem voltam, de működött, és aztán jöttél te, és elvetted tőlem. Hogy nem lehet így örökké élni? Persze, hogy nem! Senki sem él örökké! A nő felhúzott térdrel ült Juri ölében, térdük-karjuk összefonódott, harsányan nevettek, szájuk csupa villogó fog, integettek és csak nevettek: gyere már! Kopp felüvöltött, düh, tehetetlenség, fájdalom, nem tudott odamenni hozzájuk, csípőtől lefelé vala-

---

mi puhába süppedt, nehéz volt a teste, mint az ólom, úgy harcolt, akár egy bika, fejét fölvetette, érezte a szarva súlyát, aztán visszahanyatlott, végül megpróbálta legalább az egyik karját kiszabadítani, minden erejét összeszedve a levegőbe lendítette, és akkor hirtelen megszűnt az ellenállás, a karja hátralendült és a falnak csapódott. Fájdalmában felhúzta a lábát, hangos csattanás és még erősebb fájdalom, de most már legalább tudta, hol van, és feküdt tovább.

Szívem dobogása.

Úgynevezett félszoba. Gardrób / vasalószoba / vendégszoba / tároló. Egy teletömött polc és egy keskeny heverő. Az a világos folt ott az ablak, az odajutást egy görgőkön álló ruhaállvány akadályozza, feléig teleaggatva felsőruhával, a másik felét egy bőrönd foglalja el, benne az alsónemű. Nem először üti meg magát, egyszerűen túl közel van a fal, és én is sokat hánykolódom. Szerelmem, szerelmem, szerelmem. Amúgy alig álmodom. Csak amióta itt vagyok.

Hogy egy hajón vagyok, egy ismeretlen helyen, szállodában, idegen lakásban. A falakon átszűrődnek a többiek hangjai, és minden egyes alkalommal cafatokra szagatnám őket. Egyébként már azt is tudta, hogy nem Juri volt. A fal túloldalán a szomszéd lakás van. Két szép, nagyra nőtt, barátságos ember él odaát, egy pilóta meg a felesége. Beszélgetnek, nevetnek. Ebben a lakásban azonban halálos csönd uralkodik. Lehet, hogy Juri elment anélkül hogy felébresztette volna Koppot? Normál esetben felébreszt, és minden egyéb tekintetben penetránsan viselkedik. Én most megyek, ne maradj ágyban egész nap. Kisebb feladatokat ró ki rám, mintha a felesége volnék. Pardon, a házvezetőnője. Ez nem férfiszálló. Szemetet levinni, konyhát rendbe tenni, bevásárolni.

Kopp elfordult a faltól, fél karja-lába lelógott a földre. Az ablak felső négyszögében forgolódo darura látni. Most hallani is lehet. A munkásokat is lehet hallani. Nő nincs köztük, de időnként ők is nevetnek. Erős szász dialektust beszélnek. A daru a szemközti ház hátsó udvarában áll, terhét hol a bal, hol a jobb oldali szomszéd fö-

---

lött emeli át. Libeg a sok köteg, konténer, a por. Utóbbi felhőkben száll be a nyitott ablakon, a zárt ablaknak csak a résein szivárog be. A légkalapácsos fázison szerencsére már túl vannak. A daru ezen a reggelen is dolgozott, Darius Kopp elnézte, amíg a hólyagja feszülni nem kezdett.

Óvatosan kisurrant a kisszobából, de tényleg nem volt ott senki. Egy pillantás a tükörbe elkerülhetetlen. Itt mindenütt van tükör. Akármerre fordulsz: egy szőke, pisze orrú negyvenes kisfiú és egy hulló keresztveződése. Könnyzacskó, megereszkedett bőr a nyakon. Úgy nézek ki, mint egy iszákos. Mivel az is vagyok. Szerelmem, szerelmem, szerelmem... Ismételtetni, amíg értelmetlen hangsorrá nem válik, ráadásul nem is túl széppé, össze se lehet hasonlítani a madár énekével vagy más egyéb kellemes hangzással, mert nem ragyog, sohase ragyog, csak csörömpöl, szerelmem, szerelmem, szerelmem, szerelmem.

Még kezet sem mosott, csak odaállt úgy, ahogy volt, a nappali ablakához, és nézte tovább a darut. Éppen egy köteg szigetelő-

---

anyag lengett rajta. Állt a levegőben, a köteg himbálózott, a szászok rikkantottak valamit, aztán a daru tovább fordult, a köteg pedig lepottyant a bal oldali szomszéd ház belső udvarára. Mindenhonnan nevetés, kiáltozás.

Hahó! Megsüketültünk? És hogyhogy még mindig meztelenek vagyunk?

Juri mögötte állt, cseppet sem meztelenül, épp ellenkezőleg, klakkban-frakkban, pékáruval megpakolt papírzacskóval a kezében. Gyerünk, gyerünk, elvtárs, a zuhany alá!

(De elegendem van ebből az ostobaságból! Mit piszkál ez az öltönyös majom?)

Aztán lassan felderengett benne, hogy állásinterjú. Régi nevén bemutatkozó beszélgetés. Még egy ilyen is újítottak nekem. Egy kis meló. Nem fogsz belehalni. Csak odamégy, beszélgetsz egy kicsit. Juri elfuvaroz egészen a kapuig, nehogy valami közbejőjjön. Állítólag amúgy is arrafelé van dolga, de valójában biztosra akarnak menni, hogy tényleg odamégy. Előtte még behajt a zuhany alá. Szá-

---

molja az idő- és vízpocsékolás drága perceit, de ragaszkodik hozzá, hogy legalább másodnaponta végigcsinálj egy komplett tisztálkodási rituálét. Borotválkoznod is kell, a jól fésült jófiúdban jobban bíznak. A konyhában a kezedbe nyom egy kávé meg egy fél leváros zsömlét, aztán hajt tovább. Már csak 2 öltönyből és 3 ingből áll a választék, ez erősen behatárolja a lehetőségeket, így nehéz hibázni (igaz, jól dönteni sem kevésbé), de az már tényleg több volt a soknál, hogy Juri még a zokni színét is ellenőrizte. Űgyis csak feketém van, te észkombájn! Koppnak a végén még egy cipőtisztító flakon is került a kezébe, úgy, és most még egyszer moss kezet!

Ez volt az a pillanat, és ezen a szép reggelen már másodszor (a múlt éjszakát is beleértve harmadszor), hogy Darius Kopp a legszívesebben ököllel arcon vágta volna a legkedvesebb barátját, sőt, ha lehet, nem csak egyszer, szemem (csont, erek), orron (csont, porcok), szájon (fogak, lágyszövetek), és csak ezutánra hagyta volna a KO-pontot, habár ezt még csak egyszer sikerült eltalálnom,

---

tizenéves koromban, és akkor is véletlenül. („A Kopp kiütötte a Czernickyt! A Kopp kiütötte a Czernickyt!”) Aztán szépen visszafeküdni. Az ájult Jurit az előszobában hagyva. Nem, mégsem lehetne visszafeküdni. Menni kellene. Összeszedni a pár megmaradt holmiját, és elmenni. Juri majd csak magához tér valamikor, nyilván fájdalmak közepette, és el fog bennünket átkozni.

Bennünket!

Már én is így beszélek.

Bekötöd magad végre, hogy indíthassak?
